

דף לימוד - נבטים בנות, תשעת הימים

במזרש איכה רבה (פרשה א אות מ"א) כתוב שירושלים
אומרת אבל שמחה ומתאהב בנצחונה (כתראוס
לעברית): "איילו ממרום לא עשו כי מלחמה, את היית יכולה
להלחם בי? איילו ממרום לא שלחו כי אש, את היית יכולה
זי? אלא אריה הרוח הרצת, קמח טחון טחנת, עיר
שרופה שרפת". וביאקוט שמעוני הביטוי הוא "היכל שרול"
שרפת".

משמעות הדבר היא, שבת המקדש ליהו מכנה מאז ארלו
ומפואר, אך מה שנותן לו את יחודו את קדושתו, את
ארלותו, לה התוכן שמוכנס בו. מה שקוראים חל"ל בית
מקדש של מעלה. כלומר כל התוכן והקדושה שעם ישראל
מכניס בתוך המבנה. וכך מפרשים את הפסוק "ועשו זי
מקדש ושכנתי בתוכם" שהשכינה צריכה להיות בתוכנו,
בתוך כל אחד ואחד. כאשר עם ישראל חטא עז כזי כך
שהנביא ישעיה אומר "המערות פריצים היה הבית הלה
אשר נקרא שמי עליו בעיניכם..." כלומר העם הפך במעשיו
והתנהגותו את בית המקדש ל"מערות פריצים", ובכך
החריב את מהותו ותוכנו של בית המקדש. לה מכונה בפי
המזרש בית חרוב או שרול או אריה הרוח. כאשר נשאר
בית בלי תוכן הריהו כבר נחשב שרול. כעת כשכאה חרב
היא הפילה את האבנים, אבל החורבן המהותי כבר נעשה
עוד קודם ע"י החולאים.

אין לה בא להפחית מרשעותם ואמתם של הבבלים
הרשעים אלא להוריד את אאוותם, סק בלי חטאי עם
ישראל והחלאת הקב"ה להענישם לא היו מצליחים. וכן
להסביר לנו את אחריותנו המוסרית. ולמעשה החורבן אינו
עונש חיזוני אלא תוצאה ממשית של חטאי העם.
נקוה שנזע לבנות מחדש את בית המקדש של מעלה ואל
נלכה עם לבנות את בית מקדש של מלה במהרה בימינו.

קול דודי הנה זה בא, ככה מספרים.
להסיר את כל הרע, ואת קרננו להרים.
מתוך תהומות עפר ולהקיץ נרדמים עם תרועות שופר.
קול דודי הנה זה, כך פשיטה לה השמועה
וכל תינוק שנשבה, קיבל את הנבואה.
אז בוא נצא לקראתו, בתופים ובעוגב
שידו לו זמרו לו אשרי העם, שהשם אלוקיו.
ואז יפוח היום והשיקר התאדה.
אז יצאו במחול, כל איילות השדה.
וידלגו על ההרים, ולא מחמת אימת השועלים.
ומהגווי הסלע יזרמו מים חיים.
בין סתרי המדרגה, להשקות שושנת העמקים.
ולהקים משכן, שישיר את סבלותנו מכאן
קול דודי דופק, פתחו לי בני.
הגיע זמן גאולתכם ולצדוכם אמרתי די.
ובאתי לבשר, שלא תבכי יותר רחל.
מריחים את המשיח, יותר מכל אבקת רופל.
שלום לך דודי, הצה ואדמון.
שפוך חמתך על האבנים, והשב לביצרון.
בדהמים, כי לדהמיך
אין זיכרון שיכיל את כל נתונים
ואז יפוח היום, והשיקר יתאדה
אז יצאו במחול, כל איילות השדה
וידלגו על ההרים, ולא מחמת אימת השועלים
ומהגווי הסלע, יזרמו מים חיים
בן סתרי המדרגה, להשקות שושנת העמקים,
ולהקים משכן, שישיר את סבלותנו מכאן
קול דודי הנה זה באן

פעם שיחקה בתו של החפץ חיים במחבואים. כשהגיעה תורה להתחבא, מצאה מחבוא טוב כל כך, עד שהילדים האחרים התקשו למצוא אותה.
הם חיפשו במשך שעה ארוכה, וכשנאשו החליטו לשחק משחק אחר והלכו. כשראתה הילדה שעבר זמן רב והילדים לא מוצאים אותה, יצאה
מהמחבוא וחיפשה אותם. לאחר חיפוש ארוך ראתה את הילדים במקום אחר משחקים במשחק אחר.

עצובה, פגועה ודומעת רצה לאביה, החפץ חיים.

מה קרה? שאל החפץ חיים את בתו הבוכה. והיא סיפרה לו על הילדים שהתייאשו מלחפש אותה והלכו לשחק משחק אחר. היא

תיארה לו את תחושת הבגידה העמוקה שחשה, את הבדידות, את האכזבה..

החפץ חיים הרגיע אותה במילים רכות ומנחמות, נתן לה ממתק, שלח אותה להמשיך לשחק וביקש ממנה לסלוח לילדים.

הילדה הלכה לשחק ולסלוח. והחפץ חיים נותר במקומו, והתחיל לבכות.

לאחר מספר דקות הגיעה אשתו הביתה. כשראתה אותו בוכה כל כך נבהלה ושאלה לפרש הבכי.

הוא סיפר לה על משחק המחבואים של ילדתם. "אבל זה רק משחק ילדים" אמרה אשתו, "למה אתה בוכה כל כך?"

חשבי על זה, הוא אמר לה בעצב, כמה שנים חלפו מאז חורבן בית המקדש, מאז ועד היום הקב"ה מתחבא ומחכה שנחפש אותו.

ואנחנו מחפשים קצת ומתייאשים, והולכים למקום אחר, למשחק אחר, בורחים מהאמת.

חשבי איזה צער זה עושה למעלה...ולמטה...

